

POHÁDKY O KAPÍČKÁCH na zemi i v oblacích

Lenka Jakešová
ilustrovala Marie Koželuhová

POHÁDKY O KAPÍČKÁCH na zemi i v oblacích

Lenka Jakešová
ilustrovala Marie Koželuhová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Lenka Jakešová

POHÁDKY O KAPIČKÁCH na zemi i v oblacích

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 117. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 64
Vydání 1., 2025

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2025
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2025

ISBN 978-80-271-8042-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-5426-5 (print)

Obsah

Předmluva	7
Do školy	9
Proměnlivý mráček	13
Padáčky	17
Padáme!	21
Nepovedený seskok	25
Záchrana mravenečka	29
U paní Krtkové	33
S žížalou	37
Malířka Maruška	41
Pomoc šneku Flekovi	45
Setkání s krabem	49
Svatba	53
Cesta zpět	57
Zpátky v obláčku	61

Předmluva

Kapičky spokojeně žijí v nádherném mráčku. Jednoho dne se však ve škole dozvědí, že musí mráček opustit. Proč? To se dozvíte, když se začnete do vyprávění.

„Jé, jú! Jupí! Hurá!“ radovala se malá kapička Žofie. Neustále poskakovala z místa na místo, dělala kotrmelce vpřed i vzad, zkoušela stojky, hvězdy a nakonec se pustila do válení sudů. To jí šlo ze všeho nejlépe.

Vtom zahlédla sestřičku Lýdii. Rychle vyskočila a zeptala se: „Chytíš mě?“

Na odpověď nečekala. Začala se od sestřičky úprkem vzdalovat. Přitom na ni neváhala pokřikovat: „No honem, utíkej! Poběž, čapni mě!“

„Pche!“ naparovala se Lýdie. „To víš, že tě chytím. Ani se nebudu muset moc namáhat,“ mávla rukou a rozeběhla se za sestřičkou v domnění, že ji hnedle dohoní.

Žofie poskakovala sem a tam po bílém mráčku jako mladá laňka. Chytit ji nebylo vůbec tak lehké, jak si Lýdie zprvu myslela. Proto honička trvala hodně dlouho.

„No tak, honem!“ opakovala Žofie se smíchem a kličkovala sem a tam.

Konečně se Lýdii podařilo sestřičku dohonit. „A mám tě!“ oddychla si, když ji chytila za krátkou, růžovou sukýnku.

„To ti to trvalo,“ naoko se pošklebovala Žofie.

Lýdie sestřičku dobře znala. Věděla, že to nemyslí zle. Proto se usmála, udělala na ni z legrace dlouhý nos,

poskočila si a chtěla něco říct. Když vtom se ozvalo: „Kapičky, do školy! Honem! Šup, šup, za pár minut zazvoní. Pospěšte si!“

„Ach jo,“ rozesmutnila se Žofie a vzala svou světle zelenou aktovku, kterou měla položenou nedaleko.

Také Lýdie neochotně chňapla po bledě modré aktovce s bílými obláčky a pravila: „Dneska se mi do školy vůbec nechce. Celý den sedět v lavici, to bude otrava! Raději bych tady ještě chvíli lumpačila.“

„Hmm,“ sklesle souhlasila Žofie. „Taky se mi nechce.“

Jenže co se dalo dělat. Škola nepočká. Do ní se chodit musí. Proto si obě kapičky hodily aktovky na záda, upravily si sukýnky a společně se odploužily do školy.

Ve třídě usedly do první lavice. Žofie vpravo, Lýdie vlevo. Na stůl si z aktovek vyndaly učebnice, sešity a psací pomůcky. V tu chvíli se školou rozezněly tóny písničky Prší, prší, jen se leje. Písničkou byla zahájena první vyučovací hodina.

Do třídy vešla paní učitelka Mráčková. Všechny kapičky, včetně Žofie a Lýdie, se vzorně postavily.

„Dobrý den, milé kapičky,“ pozdravila je paní učitelka a rozhlédla se po třídě, aby zjistila, jestli jsou všechny na svých místech.

Nechyběla ani jedna kapička. Všechny stály v pozoru, sledovaly paní učitelku a vzorně odpověděly na pozdrav: „Dobrý den, paní učitelko.“

„Posadte se,“ mávla rukou paní učitelka Mráčková. Kapičky poslechlly. Každá se uvelebila ve své lavici a čekala, co se bude dít dál, čemu novému se dnes naučí.

Paní učitelka se usmála a tajemným hlasem prozradila: „Milé kapičky, dnes zažijeme velikánské dobrodružství.“

Nastalo dlouhé ticho. Všechny vykulily oči a hodnou chvíli nic neříkaly.

Nakonec se Lýdie odvážila zeptat: „Dobrodružství? Jaké?“

Ostatní těkaly pohledem mezi Lýdií a paní učitelkou. Začaly se na židličkách netrpělivě vrtět. Žofie úžasem otevřela pusou. Chtěla něco říct, ale nic chytrého ji nenapadlo. Lýdie do ní nenápadně štouchla a zašklebila se: „Zavři pusou.“ A pak zamýšleně dodala: „Dneska to tady bude asi přece jenom zajímavé.“

„To jo,“ vydechla Žofie a pusou pro jistotu zavřela.

Kapička s kapičkou

Kapička s kapičkou
zrána si hrají.
Běhají, dovádí,
jé, ty se mají!
Aktovku na záda,
do školy běžte,
dnes se tam, kapičky,
dnes se tam těšte.

Proměnlivý mráček

„Paní učitelko, paní učitelko, prosíím,“ přihlásila se netrpělivě Lýdie. Na paní učitelku zkusila ten nejprosebnější kukuč, jakého byla schopna, a zaškemrala. „Pojďme se konečně vrhnout na to slíbené velikánské dobrodružství!“

Paní učitelka Mráčková se na nedočkavou kapičku usmála a konejšivě ji poklepala po rameni. „Trpělivost, mladá dámo.“ Poté se rozhlédla po třídě a všem kapičkám pověděla: „Nebojte se, všechno vám samozřejmě povím. Však se brzy dočkáte.“

Kapičky se v lavicích natěšeně zavrtěly a pak se pohodlně uvelebily. Paní učitelku nespouštěly z očí. Netrpělivě čekaly, až jim konečně všechno prozradí.

„Proč s tím dělá takové tajnosti?“ Lýdie nenápadně drkla do sestřičky a přitom neustále sledovala paní učitelku. Nemohla se dočkat, až se dozví, co se dnes ve škole bude dít.

Paní učitelka Mráčková se opřela o stolek a začala vysvětlovat: „Milé kapičky, žijeme v krásném, bílém obláčku, který se, jak jste si jistě všimly, proměňuje. Nejprve byl lehounký a úplně malinkatý.“

„Ano, ano,“ vykřikla na celou třídu Žofie. „Je čím dál větší. A taky je trochu tmavší. Maminka nám to ráno

povídala, vid', sestřičko?“ dodala rychle, aby bylo jasné, že má přehled a že mluví zcela jistě pravdu. Lýdie samozřejmě přikyvovala.

„A taky je těžší, než byl včera,“ zvolala Anastázie ze čtvrté lavice. „I mně to maminka povídala,“ řekla a významně se podívala na Žofii s Lýdií, aby kamarádky pochopily, že i ona všechno ví.

Jen Amélie mlčela. Ničeho si nevšimla. Dnes ráno si s maminkou nestačila promluvit, protože se jí nechtělo vstávat. Zaspala. Měla co dělat, aby stihla vyučování.

„Milé kapičky, všimly jste si velice správně,“ pochválila je paní učitelka Mráčková. „Z maličkého, bílého mráčku se stal veliký a těžký mrak. Je to tím, že nás tu bydlí víc než dost. Už se sem téměř nevejdeme. Proto dnes musíme náš drahý mrak opustit.“

V místnosti zavládlo ticho. Kapičky se nechápavě dívaly jedna na druhou. Žádná si nedokázala představit, kam jinam by šla. Kde by měly žít? Vždyť mráček je jejich domov!

První se vzpamatovala Lýdie. „Paní učitelko, já nikam nechci. Ráda bych tu zůstala,“ fňukla a rázem ji jakékoliv dobrodružství přestalo lákat.

I Žofie se přidala. Smutně a zamyšleně pronesla: „Je mi tu dobře, znám to tady. Ráda si v našem krásném mráčku hopsám a dovádím.“

Amélie z poslední lavice se chytila za hlavu: „Kam bychom měly jít?“

Paní učitelka Mráčková začala všechny uklidňovat: „Kapičky, nestrachujte se. Nic nám přece nehrozí. Jenom se

vydáme na váš první prima výlet. Uvidíte, že si ho všechny společně užijeme. A zanedlouho se sem znovu vrátíme. Bude to zážitek, těšte se.“

Kapičky se po sobě nejistě podívaly a pokrčily rameny. Nakonec neochotně souhlasily: „Uf, pokud se sem zase vrátíme, tak tedy ano.“

Žofie ještě dodala: „Vždyť tady na obláčku je tak nádherně. Chtěla bych se sem vrátit co nejdříve.“

Lýdie sestřičce příkyvovala. Potom vyskočila z lavice a začala se rozhlížet po třídě. „No jo, ale kam vlastně půjdeme?“

„Seskočíme dolů na zem,“ odpověděla tajemně paní učitelka Mráčková.

„Co prosím? Seskočíme na zem?“ vykulila oči Anastázie.

Paní učitelka Mráčková pomalu, aby všechny kapičky porozuměly, zopakovala: „Dnes seskočíme dolů na zem.“

Otevřela šuplík a začala v něm hledat malé, téměř neviditelné padáčky.

Mráček

Ve škole se učíme,
hodně se tu dozvíme.
Třeba to, že mráček bílý
nevydrží stejný chvíli.
Stálý nikdy není,
tvar i váhu mění.

Padáčky

Paní učitelka Mráčková vybalovala na stůl drobné padáčky.

„Jé, to je taková krása!“ podivila se Žofie a nespouštěla z nich oči. Nic podobného nikdy předtím neviděla, proto se začala vážně zajímat: „Co to máte? K čemu to všechno budeme potřebovat?“

Paní učitelka Mráčková vybrala jeden padáček. Zvedla ho do výšky tak, aby na něj všechny kapičky co nejlépe viděly, a pustila se do vysvětlování. „Milá děvčata, mám pro každou z vás jeden padáček. Až přijde čas, připevníte si ho na záda. Podívejte, takhle,“ řekla a vše předvedla, aby si každá kapička s navlékáním věděla rady.

„K čemu ho budeme mít?“ kroutila hlavou Lýdie.

„Díky padáčkům si skok na zem všechny pořádně užijete. Budete padat zlehounka. Jako vánek, pěkně pomaličku. Až budete seskakovat, stačí tady zatáhnout,“ ukázala paní učitelka postranní šňůrku. „A padáček se rozevře. Je to jednoduché. Nemůže se nic pokazit. A hlavně je to prima, věřte mi. Už se nemůžu dočkat, až si jeden obléknu a vydám se dolů na zem. Je tam krásně.“

„Jak to víte?“ podupávala nohou Lýdie, které se skákat dolů ani trochu nechtělo. Příliš se bála.

„Už jsem na zemi párkrát byla,“ usmála se paní učitelka Mráčková.

Kapičky vykulily oči. Nestačily se divit. „Opravdu?“

„Ano. Byla jsem tam a vždycky to byl prima výlet,“ řekla zvesela a pak zavelela: „Děvčata, myslím, že je nejvyšší čas. Postavte se do řady!“

Kapičky stály rázem v útvary a každá čekala na svůj průzračný, malý padáček. Když se dostalo na všechny, paní učitelka každé z nich připomněla, jak si padáček bezpečně a snadno připevnit. Pro jistotu je ještě obešla a důkladně zkontrolovala.

Když byly všechny do jedné připraveny, zasnila se: „Tak, a nyní z našeho obláčku seskočíme rovnou na zem. Za vaším prvním, skvělým a nezapomenutelným dobrodružstvím.“

Na kapičkách viděla, že se obávají neznámého, proto je povzbudila: „Nic se vám nemůže stát, věřte mi! Po přistání si na zemi všechno dobře prohlédněte a pořádně si výlet užijte. Některé z vás se vsáknou do země, do podzemní vody. Ostatní poplují na povrchu.“

„Já bych asi ráda do podzemí,“ vzdychla trochu nejistě Anastázie.

„Mě zajímá povrch,“ vážně se zamyslela Žofie.

Lýdie se k sestřičce rychle přidala. Stále se trochu bála, ale styděla se to přede všemi přiznat. Přemýšlela, že by bylo dobré být sestřičce neustále nablízku. Aby se neztratila. Proto ji chytila pevně za ruku a pro jistotu se zeptala: „Jak se dostaneme zpátky domů?“

„Až nastane ten správný čas, začnete se pomalu vypařovat. Toho se nebojte. Stane se z vás neviditelná pára, která bude lehce stoupat k oblakům. Tam se znovu přeměníte na kapičky.“

Všechny do jedné na paní učitelku Mráčkovou koukaly s otevřenými pusinkami a s vykulenýma očima.

„To-to, to je...,“ nadechla se Žofie.

„Úžasné!“ dopověděla Amélie a zatleskala.

Anastázie s Lýdií si mohly hlavy ukroutit, jak moc se divily. Nakonec se i ony začaly alespoň malinko radovat.

Paní učitelka zvedla palec nahoru a zavelela: „Kapičky, jdeme na to!“ a seskočila jako první.

Kapička si na obláčku

Kapička si na obláčku
zpívá krátkou písničku
o tom, že až padat bude,
mávat bude nebičku.

Nebojte se, však se vrátím,
na pár dní si odskočím.
Z obláčku teď nebojácně
na zemi si seskočím.

Jakmile paní učitelka Mráčková seskočila z obláčku, všechny kapičky za ní užasle hleděly. Oči měly vykulené. Stály, ani nedutaly. Sledovaly, jak se paní učitelka pomalu snáší k zemi.

Jako první se vzpamatovala Lýdie. Zmohla se jen na dvě obdivná slůvka: „Tý brďo!“

Kapičky se na sebe nejistě podívaly. Věděly, že by měly paní učitelku následovat, ale seskočit si netroufily.

Žofie dvakrát přešlápla, pokrčila rameny a pak upozornila ostatní. „Myslím, že bychom měly skočit.“

Naposledy stiskla sestřinu ruku, která se jí do této chvíle držela jako malé klíště. Rukama se dvakrát rozmáchla, zavřela oči a z podřepu se nejistě zhoupala. Potom znovu. A ještě jednou. Konečně se odhodlala. Hop! Seskočila za paní učitelkou Mráčkovou.

Sotva zatáhla za šňůrku, padáček se otevřel. Padala pomalu. Bylo to příjemné a zajímavé. Žofii se ulevilo. Dokonce se začala spokojeně usmívat. „Holky, je to super! Nádhera, honem za mnou! Nebojte, je to legrace!“ zvolala a zamávala ostatním, aby jim dodala odvahy.

Lýdie s ostatními odvážnou Žofii následovaly. Tím se spustil příjemný, letní deštík. Díky padáčkům se kapičky snášely na zem pomalu, lehounce a tiše.

Paní učitelka Mráčková své žáčky hrdě pozorovala. „Jak se vám padá?“ zajímalo ji.

„To je úžasné!“ volala nadšeně Anastázie a rozhlížela se kolem sebe.

„Nádherné!“ libovala si Amélie s úsměvem od ucha k uchu.

„Skvělé!“ oddychla si Lýdie, které se očividně nesku-
tečně ulevilo. Přestala se bát. Poznala, že jí opravdu
nic nehrozí. Dokonce si uvědomila, že začíná to krásné
a nezapomenutelné dobrodružství, které jim slibovala
paní učitelka.

„Padáme!“ jásaly kapičky jedna přes druhou a kochaly se pohledy na všechny strany. Vpravo, vlevo, nahoru i dolů. Slabý větřík jim příjemně ovíval rozjasněné tvářičky.

„Za chvíli dopadneme na zem,“ upozornila je paní učitelka Mráčková. „Přistání se nebojte, nic to není. Máte padáčky, ty vás ochrání!“

„Já se nebojíím!“ zvolala šťastná Lýdie a pro jistotu to ještě důrazněji a hlasitěji zopakovala: „Já se nebojíím! Já se nebojíím!“

Skutečně, už se dávno nebála. Cítila se lehce. Užívala si svůj první let z obláčku.

„Jú! To je nádhera!“ zvolala Žofie a ukázala dolů pod sebe. „Podívejte, pod námi se zelená louka! A támhle v dálce jsou vysoké hory. Vpravo od nás teče potůček. Teče do říčky a ta do řeky. Tolik vody! Tolik kapiček, našich sestřiček!“

Kapičky věděly, jak to na zemi vypadá. Učily se to totiž minulý školní rok při hodinách zeměpisu. Nyní tu krásu mohly konečně spatřit na vlastní oči. Spokojeně padaly k zemi a snažily se odhadnout, kam se asi které podaří dopadnout.

Amélie si to zamířila na horskou louku. Snad se jí podaří dostat se až do podzemí. Společně s natěšenou a nedočkavou Anastázií.

Zato Lýdie se Žofii by se rády snesly do zurčícího potůčku. Nebo třeba do divoké řeky. Chtěly by co nejdéle plavat a užívat si dobrodružství na zemi.

Žbluňk!

„A je to!“ zvolala paní učitelka, která si to namířila k prameni potůčku. „Je to prima, kapičky!“ mávala z vody ostatním a začala splývat.

Malinké kapičky

Malinké kapičky
mokrý maj' hlavičky.
Bez velkých rozpaků
kapají z oblaků.
K zemi se přiblíží
bez velkých potíží.
Z obláčku padají,
z výšky strach nemají.

Nepovedený seskok

Kapičky se jedna po druhé spouštěly dolů. Amélie s Anastázií sotva dopadly, hned se začaly vsakovat do země. Tak, jak si přály. Štěstím si mlaskly a těšily se na tajemná podzemní dobrodružství.

Zato Lýdie si to zamířila přímo do bublajícího horského potůčku. Žbluňk!

Po dopadu se spokojeně rozvalila na záda a stejně jako paní učitelka Mráčková začala pomalu splývat. Na vodě si jen tak pro sebe tiše prozpěvovala. „Mám ráda plavání, radostné cachtání, mám ráda plavání, ve vodě splývání.“

Dlouho si však nenotovala, jelikož brzy uslyšela volání: „Pomóóc, pomóóc!“

Žofie totiž nedopadla tam, kam si přála. Doskok do vody si špatně vypočítala. Místo v potůčku skončila na jednom ze zelených lístků vysokého, mohutného buku. Padáček se jí zašmodrchal o větvíčku. Usedavě plakala, protože si přála lebedit si spolu se sestřičkou ve vodě. Teď si vůbec nevěděla rady, jak se za Lýdií dostane. „Pomóc, sestřičko, pomóc!“ neustále volala mezi vzlyky.

Lýdie usilovně přemýšlela, jak nešťastnou Žofii vysvobodit. Dumala, ale bylo jí jasné, že si s touhle zapeklitou situací vůbec nedokáže poradit. Odevzdaně pokrčila

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádky o kapičkách.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.